

BUTOR legjobb 247 legszébb legolcsóbb Singer László butorgyárosnál Cimre figyelni! Feketesas u. 15. Részletfizetésre készpénzárban

Kedvezményes nyaralás Siófokon

A Délmagyarország előfizetői Siófok fürdőigazgatóságának szállodáiban és éttermeiben, június hónapban, lakás és teljes ellátás, strandfürdő és kabin fejében

10 napra 95 pengőt

15 napra 140 pengőt fizetnek.

A szállodai szobákban teljes komfort, meleg, hideg folyóvíz. Étkezés a fürdőigazgatóság

luxuséttermében. Menü a következő: Reggeli: kávé, tea, kakaó vagy csokoládé, vaj és jam, sütemény. Ebéd: leves: sült körítéssel, tészta, gyümölcs, vagy sajt. Vacsora: előétel, sült két körítéssel, tészta vagy gyümölcs vagy sajt.

A kedvezmény igénybevételéhez a kiadót hivatalunkban kapható beutalási lap szükséges.

Első kézből, magától a Weiss Manfred-gyártól, tehát gyári árban

vásárolhatja CSEPEL kerékpárját a Szegedi főlerakatában, Tisza Lajos körút 42/a. (Ul. Singer-palota)

Női, férfi és versenykerékpárok. Ismét 1 waggon kerékpár érkezett! Délmagyarország egyetlen „CSEPEL” szolgálat.

Látogatás Fürtöm Jánoséknál

Irla: Schiffert György

Belépünk a kerítés riglis kis ajtaján a gyöpos tanyaudvarra. Az asszony elcsitítja a két kutyát és visz a lakóház felé. A gazda künmarad a napraforgószárral.

Balra elmaradnak az istálló, az ólépületek és a gémeskut.

— Milyen mély ez a kut?

— Lehet vagy másfél öl. Tavaly a nagy szárazságban majd kiszáradt, úgy kellett továbbásni, ha nem akartunk viz nélkül maradni.

Zsupfődeles, hosszú, alacsony, fehérfa ház előtt állunk. Oszlopos, félig-nyitott folyosó elől, szemben a konyhaajtó. A konyhában színes cseréptálok, tányérok a falon, szemben nyitott tűzhely. Hideg, ugylátszik nem használják. Semmi butorzat. Jobbra-balra nyílnak a lakószobák.

Jobbra tartunk. Az asszony elől. Belépünk, köszönve. Fülledt, tudófojtó hőség csapódik az arcunkba.

— Bizony rendtelenség van nálunk, ma még nem értem rá kitakarítani.

Csibecsigózás, nehéz kollóstyuk-szag, szörnyű zsufoltóság. Az asszony sietve kinyit egy kb. 60 négyzetcentiméteres ablakot. Nagyot lélekzünk a beáradó friss tavaszról.

A bal innenső sarokban fehér buboskemence, a tulsóban üres, nagy barna faágy. A kemence mellett külön hozzáépített tűzhely vaslappal, rajta két-három lábas. Valami siterreg az egyikben. A tűzhely vállán szakajtó, bögrék, főzőkanál és egy lapos, fél rozskenyér.

A jobb sarokban, az ajtó mellett magasra dunázott ágy, a tulsó sarokban derékszögben padok, előtte könnyű asztal, alatta a kollóstyuk 20—25 kopasznaku csirkéjével. Az asztal mellett még két szék.

Szemben másik kis ablak, üvegje átláthatatlan a rojtosan rászáradt esőcsöppektől. Balra tőle áll a négy nagyfiókos szublót, rajta katonafénykép, vásári lim-lom, csecsebecsék és a vastag-üvegű, nagy családi fülespohár.

A szublót fölött gömbölyű fakeretben kettéredett tükör függ. Az ember megrémül saját magától, ha belenéz, — annyira torzít. A tükör mellett kis feszület és néhány szentkép.

A kemence és a dunnás-ágy között parasztbölcső foglalja el az utolsó lelezkö-helyet. Benne alszik a tanya trónörököse, a két éves Dezső.

A szoba földes, szeméttel, kenyérhajjal, szalonnabőrrel, hagymahéjjal, csibeledelével és piszokkal van borítva. A kemence és a tűzhely szögletébe egy csomó szemét van söpörve. Talán még tegnapi maradt ott. Rádobva néhány, baltával aprított akácgaly.

A szoba 5 méter hosszú, 4 méter széles és 2 méter magas lehet. Majdnem belevágjuk a fejünket a szuette, füstös, garna gerendákba.

Az asszony kifordul, de rövidesen behoz lapos falányéron ténylegnyi darab két ujj vastag szalonnát. Melléteszi az asztalra a kenyeret, egy rövid konyhakést és megkínál.

Közben leülünk, vigyázva, hogy el ne gázoljunk a szaladgáló, csipogó csirkéket, amelyek között az asszony olyan biztosan lépked.

De mozdul a bölcse, a kis Dezső nyöszörögni kezd, majd álmos sirásba fog. Az asszony kiveszi a bölcseből és leül vele a tűzhely mellett székre. Félkőzzel kavargatja a rantást.

Megköszönjük a szalonnát, de nemrég ebédeltünk csak — mondjuk.

— Ha megengedi, inkább én kínálom meg a kis Dezsőt egy kis édességgel.

Mézeskalácsot (hazait) kotorászok elő a zsemből. A sirdogáló kis gyerek megvigasztalódik. Kiderül, hogy a Dezső már unokája neki.

— Ha meg nem sérténem, fogadja el tőlem ja néni is — kínálom meg az öregasszonyt. Beharap a mézeskalácsba. A kis Dezső butácskán tartja kezében a süteményt.

— Jaj, de finom ám! Egyél Dezsőkém, egyél csak.

Ó maga nem eszi meg a finomságot, félreteszi nagy óvatosan — nem tudom kinek szánja. Ezután már nem olyan zárkózott, barátságosabb lesz és enged némileg bepillantani a szegényes háztartásába.

Elmondja, hogy inkább a kosztra költenek, mint ruhára. Van egy tehenük, rosszul ad ugyan, mert nem tudják abrakolni, de hát azért kinek-kinek megadja a fél-fél liter reggeli tejet. Vaját nem csinálnak. Van egy lovuk, ha ők már fölshánlotak, kiadják bérbe, dologra. Két disznajuk van, egyet hizlalni szoktak téli vágásra, úgy 80 kilósra, egyet meg fiaztatnak. Birkájuk nincsen. Volt ugyan egy, itt éldegélt a tanyaudvaron, mert hát legelőjük nem igen van. A múlt vásárban adták el.

Most egypár pulyka szaladgál a széles udvaron, meg néhány tyúk. Eddig két tyukaját keltettek, egyet február végére, egyet március végére. De hát az még messze van, amíg az apróbaromfi fölcseperedik a konyha számára.

Délre levest és főzeléket szokott csinálni. Zöld-ségleges, paszujleves, tésztalesves a legtöbb. A tésztalevest csak úgy tanyaiasan szokta elkészíteni. Krumplileves bizony ritkán van, mert a krumplit úgy kell venniök. Három nyáron át ki-sült minden: a termés még a vetőmagot sem adta vissza.

Ünnepekre főtt disznóhúst csinál, amíg az ős-ből tart; ilyenkor aztán husleves van, amibe tésztát szokott belevetni. A hushoz krumplit vesz a Központban.

Nagybőjtben szerdán, pénteken és szombaton szigorúan böjtölnek. máskor csak a pénteket tartják.

Most, szerdán böjti káposztát főz saját termésű napraforgó-olajjal.

Négy-öt literes fazékban gőzölög a böjti káposzta.

— És ezt mind megesszük egyszerre?

— A' dehogy. Eltart ez négy napig is.

— Hányan esznek belőle?

— Mikor hogy. Némelykor csak ketten, az emberrel. Mint most is. A lányom, meg az ura dolgozni vannak, itt laknak a szomszéd szobában, de külön konyhán vannak. A fiam Angorában van már negyedik éve. Kőműves-munkát folytat. Fényképet is küldött, olyan furcsa ruha van rajta. Most kórházban van a lelköm, egy építkezésnél leestett az állásról és eltörte a lábát.

Amíg beszél, jól megnézzük az asszonyt. Alacsony termetű, barna fejkendővel, bokáig érő, barna szoknyában. Nem nagyon árad róla a tisztaság. Terméte széles, szétfolyó mellekkel.

Meztláb van. Öreges, de vidám kifejezésű az

arca. Két kezével sokszor nyulkál a fejkendője alá. Belép az ajtón a gazda. Papucs a lábán. Süvegét a fején hagyva nekitámaszkodik a kemencepadkának. Az asszony már előbb elmesélte, hogy amikor megösmerte Fürtöm Jánost, már akkor ilyen vak volt. Csak a sükettség jött rá később.

A gazda nem tud résztvenni a beszélgetésben, csak néz maga elé részvétlenül, közömbösen. Bozontos, összes szemöldökét csak akkor huzza össze rosszalólag, mikor az asszony megmagyarázza neki, hogy mit akarunk.

— Az urak megnézik, hogy mit eszik a magunkfajta szegény nép. Megírják az újságba, hogy ne kölljön olyan sok adót fizetni.

— Aj, az újságban sok hazug van. Nem úgy írják ki, ahogy vót. Egyszer itt nálunk, a Központon is volt verekedés, az újság meg egész mást írt.

— Könyvet nem szoktak olvasni? Vagy olyan füzetet, amin olyan színes kép van?

— Nem. Nincs ám időnk arra, kivált mostanában, mikor kezdődik a dologidő.

Újra fölcsattan a kis Dezső sirása. A gazda barázdás homlokát dörzsölgeti, egyik lábát kihuzza a csámpás papucsából s a másikra teszi. A kollós meleg szárnyai alól kibujnak a csirkék és éhes csipogásba fognak.

Ebből talán már eleget láttunk és hallottunk — gondoljuk — kászolódhatunk. Az asszony kiki-sér, karján a kis Dezsővel. Kilepve a szabadba mely lélekzetekkel öblítjük ki a tudónket a meleg, dohos, kollóstyuk-szagu, egészségtelen szobalevegő után. A februári csirkék kitárt szárnyakkal rohannak elő az ólak közül — s be, egyenesen a szobába. Az asszony hagyja őket. Nagyon be lehetnek szokva.

A friss tavaszi szélre föléled a kis Dezső, sirósan szükhözött pillái kitágulnak, sápadt arca mintha hirtelen színt kapna. Mocorogni kezd a nagyanyja karján és ránevet a két kutyára, melyek a tuskós akáctörzsek között ólálkodnak. Most látjuk csak, milyen kicsik, girhesek, hosszú, lucskos-szőrűek ezek a kutyák. Nem csoda, égett kenyérhajon kívül mást se kapnak a konyháról.

Szürke felhők szűkítik az eget s néhány esőcsepp hull az arcunkra. Köröskörül a friss vetések dagadó élete, hátunk mögött a vén tanya, lecsapodó, gyér füstjével — süllyedő hajó a tengeren. Ez hát a tanyavilág egyik taposómalma, a kenyér ismeretlen műhelye, ahonnan a nyomor bőjlikáposztája viczorog ránk.

Amikor elkészönünk s elhangzik mögöttünk a néhány unott kutyavakkantás, érezzük, hogy valami nehéz tudat süllyed mélyen a lelkünkbe, mint egy malomkő. Valami kimondhatatlan menekülési vágy fog el. Ahasver, gyerünk tovább!

Külön értesítés helyett.

Boros Miksa úgy a maga, mint gyermekei: Juliska, férj dr. Dallos Mórné, Miklós, Lajos és Pál, valamint az összes rokonság nevében fájdalomtól megtört szívvel tudatja, hogy szeretett hitvese, az önfeláldozó anya, nagyanya, a legjobb rokon

Boros Miksáné
szül. Glücksthal Klára

folyó hó 27-én este 11 órakor hosszas szenvedés után elhunyt.

A Megboldogult földi maradványait május hó 29-én d. e. 11 órakor a zsidó temető cinterméből kísérik örök nyugalomra.

Külön villamos kocsival indul a Dugonics térről d. e. 1/211 órakor.

Részvétellátogatások mellőzését kérjük.

Szeged, 1930 május 28.

T. 27

A Szegedi Kézművesbank

958

zálogháza

régi helyiségében (Kölcsey u. 7. szám)

újából megnyílt.